

Arrest

nr. 248 874 van 10 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 augustus 2018.

1.2. Op 5 februari en 4 april 2019 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 20 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Cabudare (staat Lara, Venezuela). Uw ouders zijn Colombiaanse staatsburgers. Omdat u geboren werd op Venezolaans grondgebied, verkreeg u automatisch de Venezolaanse nationaliteit. Uw ouders bleven na uw geboorte nog wel enkele jaren in Colombia wonen maar in 2004 vestigden ze zich definitief in Venezuela. In 2010 verhuisde uw gezin naar Cabudare (staat Lara). Uw ouders baatten er een restaurant in een shoppingcenter uit. Via uw broer leerde u D. M. kennen. Deze was de voorzitter van de jeugdsectie van de lokale afdeling van de oppositiepartij Avanzada Progresista in Palavecino (de gemeente waartoe Cabudare behoort) en hij nodigde u uit om deel te nemen aan de activiteiten die hij samen met enkele anderen organiseerde in naam van de partij. In februari 2015 werd u ook lid van deze partij en nam u voor de jeugdsectie een aantal taken op. U zette zich in voor de logistiek tijdens de activiteiten die elke zaterdag in Cabudare werden georganiseerd. Bovendien verspreidde u informatie over de (activiteiten van de) partij onder de inwoners van de gemeenschap. Begin 2017 werd u door de partij gevraagd om voor de veiligheid in te staan tijdens manifestaties tegen de Venezolaanse regering. Dit hield in dat u voor aanvang van de bijeenkomsten samenkwam samen met enkele andere leden van de jeugdafdeling van de partij om de taken tijdens de manifestatie te verdelen. Tijdens de demonstraties zelf spoorde u de deelnemers aan om op vreedzame wijze te protesteren en geen geweld te gebruiken. Op 11 april 2017 nam u deel aan een barricade. Samen met een heel aantal andere activisten zette u de hoofdweg naar het centrum van Cabudare af. Na een aantal uur werden jullie verrast door de Guardia Nacional en de colectivos. Zij sloegen de bijeenkomst uiteen en begonnen later die avond met scherp te schieten. U en al de andere deelnemers vluchtten weg. U zag A. G., een jongeman uit Cabudare, neergeschoten worden. U verborg zich die avond onder een auto op een parking in de wijk 'Tarabana Plaza'. De volgende dag ging u naar huis en informeerde zich over de barricade en Antonio. U vernam dat deze met verschillende schotwonden in het ziekenhuis lag. De volgende dag, op 13 april 2017, overleed hij aan zijn verwondingen. De daaropvolgende maanden bleef u deelnemen aan activiteiten van de partij en aan verschillende manifestaties tegen de Venezolaanse regering. Op 4 juli 2017 organiseerde de jeugdafdeling van uw partij een 'planton' (een soort barricade) om de onvrede van de bevolking uit te drukken over de oprichting van de grondwetgevende vergadering (constituyente) door de Venezolaanse regering. Twee uur na aanvang van de protestactie kwam de Guardia Nacional tussenbeide. De barricade werd uiteengeslagen en de deelnemers werden op willekeurige basis gearresteerd. Ook u werd in een politieauto afgevoerd samen met A.-M., een ander lid van de Avanzada Progresista. Tot uw ontzetting herkende u de agent die jullie vervoerde. Het was de man die A.G. had neergeschoten. U sprak hem hierop aan. Hij reageerde als door de bliksem getroffen, maakte rechtsomkeer en zette u af op het politiebureau. Hier spraken ze de man aan met zijn achternaam, G.. Hij vroeg aan de andere agenten om uw gegevens te noteren en u te arresteren. G. vertrok en in alle hectiek zag u de kans om ongemerkt het commissariaat te ontglippen. U ging één van de omliggende woningen binnen. Toen de rust in de wijk was weergekeerd, nam u contact op met uw familie die u kwam ophalen. Later hoorde u dat A.-M. vermist was. Pas twee weken later werd ze in een ziekenhuis teruggevonden. Ze was tijdens haar aanhouding zwaar toegetakeld door de autoriteiten. Omdat u nu informatie had over zowel het overlijden van A.G. als de aanhouding van A.-M., besloot u actie te ondernemen. De partij wilde echter niet dat u alleen aangifte ging doen: dit kon immers problemen veroorzaken. Daarom werd er besloten om een collectieve aangifte te doen waarbij uw getuigenis en deze van andere partijleden gebundeld werden. De partij trachtte hiervoor steun te krijgen bij verschillende mensenrechtenorganisaties. Dit nam evenwel tijd in beslag en het kwam de autoriteiten ter ore dat er iets op til stond. Er volgden verschillende bedreigingen vanwege de autoriteiten aan het adres van de partij. Uit voorzorg verwijderde u uw profielen op de sociale media. Desalniettemin werd u in augustus 2017 persoonlijk bedreigd. Op een middag was u met D.M.en M.C., een ander lid van de jeugdafdeling van de partij, op weg van het partijkantoor naar de binnenstad toen jullie aangesproken werden door een aantal leden van de Guardia Nacional. Ze zeiden dat voor elke agent die jullie zouden aanklagen ze een partijlid zouden viseren. Diezelfde week kwam de partijleiding in het bezit van een lijst van de SEBIN, de Venezolaanse inlichtingendienst, met daarop de namen van de partijleden die gevisieerd werden door de overheid. Ook u stond op deze lijst, net als M.C.. U vermoedde dat hij op de lijst terecht was gekomen omdat ook hij, net als u, ooit bij een activiteit was gearresteerd. Enkele dagen later werd zijn woning doorzocht door de autoriteiten en werden zijn familieleden geïntimideerd. Uw ouders namen hierop het besluit om Cabudare te verlaten. Jullie konden terecht bij een bevriende familie in het nabijgelegen Barquisimeto. Toen uw ouders enkele dagen na jullie verhuis nog eenmaal naar jullie woning gingen, wist de bewaker hen te vertellen dat de Guardia Nacional langs was gekomen. Jullie wisten direct dat zij op zoek waren naar u. U bleef vanaf dat ogenblik steeds binnenshuis.

U zette uw studies stop en ging niet meer werken in het restaurant van uw ouders. Uw vader nam contact op met zijn broer F. in België en deze wilde u uit de nood helpen. Omdat uw oude paspoort verlopen was, had u in de zomer van 2017 de procedure om een nieuw paspoort te verkrijgen reeds opgestart. Dit proces duurde lang. In september 2017 werd u uitgenodigd om uw aanvraag daadwerkelijk in te dienen maar gezien de gebeurtenissen verzette u deze afspraak naar december 2017. U verkreeg uw paspoort uiteindelijk in april 2018. U kon tickets regelen voor een vlucht naar Brussel met een tussenstop in Lissabon (Portugal) op 12 juli 2018. Omdat uw bagage op de luchthaven uitvoerig werd gecontroleerd en u, in tegenstelling tot de andere passagiers, grondig werd ondervraagd om de redenen en omstandigheden van uw vertrek uit Venezuela te achterhalen, miste u bijna uw vlucht. Uiteindelijk kwam u op 13 juli 2018 aan in België. U nam onmiddellijk contact op met R.H., een vroegere stadsgenoot, die u introduceerde in de Venezolaanse gemeenschap in België. Daags nadien nam u in Brugge deel aan een bijeenkomst van hen. Op 7 augustus 2018 verzocht u om internationale bescherming. In november 2018 organiseerden jullie een actie in Hoei om de situatie in uw thuisland kenbaar te maken aan de Belgische bevolking. Op 23 januari 2019 en 2 februari 2019 protesteerden u en andere Venezolanen aan het Europees Parlement in Brussel om jullie steun te betuigen aan Juan Guaidó, de nieuwe president van Venezuela.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; verschillende e-mails van de Venezolaanse migratiedienst SAIME en enkele betalingsbewijzen waaruit blijkt dat u uw paspoort aanvraag in augustus 2017 en dit document uiteindelijk pas uitgereikt werd in april 2018; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw geboorteakte; verschillende documenten ter staving van het onderwijs dat u heeft genoten; een werkattest ter staving van uw professionele activiteiten sinds 2014; een attest van uw partij Avanzada Progresista, d.d. 10 juli 2018, ter staving van uw engagement; een kopie van een partijkaart; uw badge die u droeg tijdens de activiteiten van de partij en de manifestaties waar u aan deelnam; een krantenartikel waarin wordt gesproken over José Barreras, burgemeester van Palavecino, en D. M.; enkele foto's en flyers met betrekking tot uw politieke activiteiten in Venezuela – op enkele ervan bent u vaag te zien –; uw reisticket van Caracas via Lissabon naar Brussel, d.d. 12 en 13 juli 2018; en verschillende internetartikels met algemene informatie betreffende de privacyschendingen gepleegd door de Venezolaanse autoriteiten, de moeilijkheden om een paspoort te bemachtigen, folteringen waaraan het Venezolaanse regime zich schuldig maakt, de werkwijze van de colectivos en de controle op de sociale media.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde lid te zijn van de jeugdsectie van de lokale afdeling van de politieke (oppositie)partij Avanzada Progresista in Palavecino en in dit verband deelgenomen te hebben aan verschillende (massa)demonstraties en enkele sociale activiteiten. U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van dit politieke engagement voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI*

Focus Venezuela: Situation Sécurotaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst blijkt uit niets dat u een leidende of belangrijke functie binnen de jeugdafdeling van Avanzada Progresista in Palavecino gehad zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers hoogstens dat u, naast enkele tientallen anderen, een actief lid was van de jeugdafdeling en hoewel u verklaarde de logistieke organisatie van de sociale activiteiten van uw plaatselijke afdeling gecoördineerd te hebben (CGVS 1, p. 8 en 9) blijkt uit uw verklaringen dat u deze functie deelde met een andere persoon, dat u verantwoording moest afleggen bij een zekere Douglas die op zijn beurt verantwoording moest afleggen bij zijn leidinggevenden (CGVS 1, p. 9). Hieruit kan dan ook bezwaarlijk blijken dat u een belangrijke functie had binnen de partij. De door u neergelegde foto's ondersteunen deze bevinding dat u bezwaarlijk een verantwoordelijke rol kan toegedicht worden. Slechts op twee van de door u neergelegde foto's betreffende deze sociale activiteiten staat u afgebeeld (foto's 10 en 13; CGVS 2, p. 9) en hieruit blijkt niet dat uw bijdrage in het kader van deze activiteiten meer inhield dan het louter deelnemen eraan.

Daarnaast blijkt uit niets dat u een belangrijke rol zou gespeeld hebben bij de organisatie van betogingen tegen het regime. U verklaarde weliswaar vanaf februari 2017 actief geweest te zijn als 'veiligheidsverantwoordelijke' tijdens manifestaties (CGVS 1, p. 12 en 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw rol erin bestond om, samen met anderen, aanwezige manifestanten te overtuigen vreedzaam, en dus niet gewelddadig, te betogen, niet meer dan dat (CGVS 1, p. 13). Dat dit bezwaarlijk als een zichtbare politieke rol kan beschouwd worden, blijkt uit uw verklaringen dat woordvoerders van de partij tijdens manifestaties de pers te woord stonden, maar dat u dit uit angst niet wilde doen: u erkende hierbij dat u gewoon deelnam aan de manifestaties (CGVS 1, p. 13). Uit de door u neergelegde foto's blijkt evenmin dat u een belangrijke en zichtbare rol tijdens demonstraties uitoefende. U staat op geen enkele ervan herkenbaar afgebeeld. Op één foto duidde u zichzelf aan maar uit niets blijkt dat u daadwerkelijk deze persoon bent, temeer daar u niemand van de andere afgebeelde personen op deze foto bij naam kon benoemen (foto 4; CGVS 2, p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u in Venezuela een belangrijke en zichtbare politieke rol zou vervuld hebben.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u maanden na de dood van A.G., die tijdens een manifestatie op 11 april 2017 door een agent van de nationale garde werd neergeschoten, met deze agent werd geconfronteerd. Er sloop in dit verband immers een bijzondere onwaarschijnlijkheid in uw verklaringen. U gaf aan dat op het moment dat Antonio door een agent van de Guardia Nacional werd neergeschoten, het midden in de nacht was, waardoor u de schutter niet goed kon zien: zijn gezicht zag u niet, enkel de gestalte van de persoon merkte u op (CGVS 2, p. 11 en 13). Dat u drie maanden later, toen u achterin een politiewagen zat, de bestuurder ervan, van wie u, zoals aangehaald drie maanden daarvoor niet eens zijn gezicht had gezien, meteen herkende volgens u aan de hand van zijn profiel, komt zo onwaarschijnlijk over (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 13) dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Gelet op uw verklaringen dat u, ten gevolge van het feit dat u deze agent geïdentificeerd had als zijnde de persoon die Antonio had doodgeschoten, door hem naar het politiekantoor in Cabudare werd gebracht om er gearresteerd te worden – de agent werd meteen nadat u hem erop wees dat hij Antonio had neergeschoten gewelddadig waarna hij u naar het politiebureau bracht (CGVS 1, p. 15) –, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen daadwerkelijk gearresteerd te zijn op 4 juli 2017 ernstig in het gedrang. Dit wordt bevestigd door het hoogst bevreemdende feit dat, toen u erin slaagde om uit het commissariaat te ontsnappen en u hierbij gevolgd werd door een aantal agenten – dit wist u omdat u enkele uren bij een dame bleef die vlakbij het politiekantoor woonde –, u daarna gewoon naar huis trok, waar u tot minstens half augustus 2017 verbleef (CGVS 1, p. 15). Dat u ondanks uw ontsnapping uit een politiecommissariaat klaarblijkelijk meer dan een maand ongestoord thuis kon verblijven, hoewel de agenten van het commissariaat waaruit u ontsnapte over uw identiteit beschikten – u had er zich aan de hand van uw studentenkaart geïdentificeerd en ze noteerden er uw gegevens (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 14) –, overtuigt niet.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk gearresteerd te zijn en aangezien u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u tijdens deze arrestatie de identiteit van de schutter die Antonio doodschoot heeft achterhaald, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u hierna besloot om een collectieve aangifte te doen waardoor evenmin aannemelijk is dat u sindsdien zwaar bedreigd werd, hetgeen ook tot uiting kwam door uw vermelding op een zwarte lijst van de SEBIN (CGVS 1, p. 15, 17 en 18; CGVS 2, p. 16, 18-21).

Dat er aan uw beweringen dat u in het vizier werd genomen door de Venezolaanse autoriteiten geen geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit uw houding. Na de problemen in de zomer van 2017 bleef u nog **meer dan tien maanden in Venezuela wonen** alvorens het land pas op 12 juli 2018 te verlaten (CGVS 1, p. 4 en 10). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de andere drie protagonisten in uw relaas – Douglas, A.-M. en Marco – wel allen snel naar het buitenland vluchtten (CGVS 1, p. 17). Een dergelijk laattijdig vertrek, daar waar, gelet op de beweerde huiszoeking nadat u uw woning in Cabudare had verlaten, uw autoriteiten actief naar u op zoek waren, kan geenszins in overeenstemming gebracht worden met en getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U rechtvaardigde dit door te stellen dat uw familie een voorzichtige houding aannam en dat uzelf uw woning niet meer verliet: u kon en durfde dit immers niet (CGVS 1, p. 15, 16 en 19). Deze uitleg houdt echter geen steek. U slaagde er immers in om in de periode **tussen het begin van uw onderduiken eind augustus 2017 en uw vertrek uit Venezuela op 12 juli 2018 uw rijbewijs te bemachtigen**. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men verschillende stappen dient te ondernemen om een rijbewijs te kunnen behalen, waaronder het afleggen van een theoretisch en een praktisch examen. Hieruit blijkt geenszins dat u na uw verhuis naar Barquisimeto een voorzichtige houding aangenomen zou hebben en uw woning niet meer verlaten zou hebben. Bovendien dient opgemerkt dat het voor u geenszins onoverkomelijk geweest kon zijn om naar Colombia te gaan. Immers, zowel uw vader en uw moeder als uw broer en uw zus bezitten de Colombiaanse nationaliteit (CGVS 1, p. 4-6), waardoor u volgens de beschikbare informatie het Colombiaanse staatsburgerschap eveneens zou kunnen bemachtigen. U heeft er tevens nog verschillende familieleden wonen, onder wie ook uw zus (CGVS 1, p. 5). In 2016 was u zelf een laatste keer op bezoek in Colombia en in 2017 gingen ook uw ouders er nog naartoe (CGVS 1, p. 5 en 6). Dat u verkiest om in Venezuela te blijven wonen alwaar de autoriteiten naar u op zoek waren en niet naar Colombia te vluchten, waar u familie heeft wonen, komt dan ook hoogst bevreemdend over. Dat Colombia volgens uw zus niet de beste plaats was om bescherming te krijgen is een uitleg die moeilijk kan overtuigen (CGVS 2, p. 21). Dat u het risico niet aandurfde om naar Colombia te gaan omdat u niet weet welke Venezolanen er in Colombia verblijven (CGVS 2, p. 21), is een uitleg die, gelet op de miljoenen Venezolanen die volgens

de beschikbare informatie wél de Colombiaanse nationaliteit aanvragen en/of naar Colombia vluchten, evenmin overtuigt. Het voorgaande doet nogmaals afbreuk aan uw vrees voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat u, daar waar uw autoriteiten actief naar u op zoek zouden geweest zijn, **een paspoort kon verkrijgen nadat u in de problemen was gekomen**. U erkende dat dit merkwaardig was, maar opperde dat de instantie die paspoorten uitreikt misschien geen toegang had tot de lijsten van SEBIN (CGVS 2, p. 21-22). De loutere vaststelling dat de Venezolaanse autoriteiten u een paspoort uitreikten ondervindt evenwel de geloofwaardigheid van uw verklaringen in de negatieve aandacht te staan van diezelfde autoriteiten. Het is immers geenszins aannemelijk dat, indien u daadwerkelijk een gezocht persoon zou zijn, de autoriteiten u een paspoort zouden uitreiken.

Er kan tot slot nog gewezen worden op uw verklaringen waaruit blijkt dat u met wat geluk **op een legale manier Venezuela heeft kunnen verlaten**. Uw identiteit en uw achtergrond werden door de Guardia Nacional nochtans grondig nagekeken voordat u daadwerkelijk het vliegtuig op mocht (CGVS 2, p. 5 en 7). Dat u de toestemming kreeg om het land te verlaten en dat u hierbij geluk zou hebben gehad, staat evenwel haaks op uw beweringen dat u in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond – er zou na uw verhuis een huiszoeking in uw woning uitgevoerd zijn – en dat u overal gevaar zou lopen omdat het identiteitsstelsel bij jullie een nationaal stelsel is waardoor, als een agent naar u zou vragen, hij zou weten wie u bent (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). Bovendien kan niet worden aangenomen dat, indien u er werkelijk van uit ging dat het identiteitsstelsel bij jullie een nationaal stelsel is waardoor men bij een identiteitscontrole gemakkelijk zou weten wie u bent, u het ongelooflijke risico zou genomen hebben om legaal het land te verlaten. Gelet op de vaststelling dat u op de luchthaven niet werd aangesproken op uw (beperkte) politieke achtergrond, dat de SEBIN-lijst niet ter sprake werd gebracht en dat u na een grondige controle van uw achtergrond het land kon verlaten (CGVS 2, p. 7), blijkt uit niets dat u daadwerkelijk gezocht werd door de Venezolaanse autoriteiten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u, die in Venezuela binnen de plaatselijke jeugdafdeling van Avanzada Progresista enkele politieke activiteiten ontwikkelde en aan een aantal betogingen deelnam, voor uw komst naar België door de Venezolaanse autoriteiten werd gezocht en in hun negatieve aandacht stond. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van deze politieke oppositiepartij, temeer daar u sinds augustus 2017 tot aan uw vertrek in juli 2018 geen politieke activiteiten in Venezuela meer heeft ontwikkeld (CGVS 1, p. 19).

Betreffende de vaststelling dat u in België deelnam aan verschillende protestacties en uw ongenoegen over de huidige situatie in Venezuela uitte op de sociale media kan er worden opgemerkt dat uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) daadwerkelijk blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en het aanklaarten van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten. Hierdoor kunnen ook de twee internetartikelen die u neerlegde betreffende het monitoren van sociale media in Venezuela deze zienswijze niet ombuigen, temeer daar uit uw verklaringen en uit

de consultatie van uw facebook pagina blijkt dat u uw profiel afgeschermd heeft waardoor er nauwelijks een indicatie van uw activiteiten in België op terug te vinden is (CGVS 2, p. 3).

Gelet op hetgeen voorafgaat bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn

van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo kan erop gewezen worden dat uw ouders tot op heden uitbater zijn van een restaurant (CGVS 1, p. 4), waar u zelf ook jarenlang gewerkt heeft (CGVS 1, p. 8), zoals ook bevestigd wordt in het door u neergelegde werkattest. Bovendien konden u en uw broer hogere studies aanvatten (CGVS 1, p. 6-8). U bent in 2014 nog op reis geweest naar Buenos Aires (Argentinië) en u kon uw volgens u dure reis naar België in 2018 betalen met (financiële) hulp van uw familie (CGVS, p. 10 en 16). Hoewel u stelde dat de economische situatie in Venezuela slecht is (CGVS, p. 29) kan er bijgevolg niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Zelf werd u ook slachtoffer van een overval waarbij uw gsm werd gestolen (CGVS 1, p. 12 en 14). Het merendeel van dergelijke misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw (Venezolaanse) nationaliteit en uw identiteit staan niet ter discussie, net als uw studieloopbaan en reisroute naar België. Evenmin wordt betwist dat u uw paspoort reeds aanvraag in augustus 2017 doch pas in april 2018 verwierf. Dat u betrokken was bij enkele activiteiten van de jeugdafdeling van Avanzada Progresista in Cabudare wordt niet meteen in twijfel getrokken. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van deze activiteiten in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen. De internetartikelen met algemene informatie betreffende de werkwijze van de Venezolaanse autoriteiten kunnen tot slot bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Dat er mensenrechtenschendingen in Venezuela plaatsvinden, wordt in deze beslissing helemaal niet betwist. Het is evenwel aan u om in concreto aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde en individuele vrees, hetgeen zoals hierboven omschreven, geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Met betrekking tot het Verdrag van Genève stelt verzoekster dat zij ernstige vervolgingen en bedreigingen voor vervolgingen heeft ondergaan en dat de bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge politieke zowel als economische crisis in Venezuela, waar de onveiligheid ook verontrustend is. Zij betoogt als volgt: *"Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omdat zij door ondersteuners van de regering vervolgd wordt. Verzoekster was sinds 2015 lid van de oppositie, binnen de partij Avanzada Progresista. Ze was lid van de jeugdsectie, ze was onder anderen verantwoordelijk voor de veiligheid tijdens betogingen, ze voerde logistieke taken uit in voorbereiding van de activiteiten van de partij, en naam deel aan protest marsen. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Ze toonde dus openlijk en in een officiële functie van lid haar steun aan de oppositie. Zoals door de hieronder vermelde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd. We verwijzen al naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden gevisieerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p. 11), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12). Dit is van toepassing aan verzoekster, aangezien ze actief en openlijk de oppositie ondersteunde (als verantwoordelijke voor de veiligheid tijdens betogingen, ze voerde logistieke taken uit in voorbereiding van de activiteiten van de partij, en naam deel aan protest marse). Geen van deze gegevens worden door de CGVS betwist. Bovendien heeft de onveiligheid een nieuw drempel bereikt, en geweld werd zowel door het leger, de politie, de colectivos, als door gewapende bendes gepleegd, zonder dat slachtoffers bescherming van hun overheden verkrijgen kunnen".*

Zij verwijst vervolgens naar het standpunt van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 12: Claims for refugee status related to situations of armed conflict and violence under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees and the regional refugee definitions*) en stelt dat daarin een aantal belangrijke principes naar voor worden geschoven voor de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging in een context zoals deze van Venezuela en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze Guidelines. Zij stelt verder dat *“Op 04/07/2019 hebben trouwens de Verenigde Naties opnieuw een verslag gepubliceerd waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert "aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government." A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others.”* (zie in bijlage UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>”).

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *“COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire”* van april 2019 (p. 5) bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid (p. 21 en 22). Voorts zijn er *“collectivos”* die als *“véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla”* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, *“Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”*, April 22, 2017).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van verzet stelt verzoekster het volgende: *“Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. De VN vermeldde: "During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives: sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations". Men leest ook: "The incidence of alleged extrajudicial killings by security forces, particularly the special forces (FAES), in the context of security operations has been shockingly high, the report states. In 2018, the Government registered 5,287 killings, purportedly for "resistance to authority, " during such operations. Between 1 January and 19 May this year, another 1,569 people were killed, according to Government figures. Other sources suggest the figures may be much higher. The report also notes that as of 31 May 2019, 793 people remained arbitrarily deprived of their liberty, including 58 women, and that so far this year, 22 deputies of the National Assembly, including its President, have been stripped of their parliamentary immunity. " Bovendien, werden tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Recentelijk (op 21/03/2019) werd de chef staf van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero door de politie gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval (zie in bijlage Al Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>). Ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd (zie in bijlage Al Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>). Sinds 2014, werden meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties (zie Coi Focus van april 019, p 14).”* Verder stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden. Zij wijst er op met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019 dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan

manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019). Verder verwijst zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt zij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”*. Verder stelt verzoekster dat zowel gewone betogers al leden van de oppositie en mensenrechtenverdedigers willekeurig gearresteerd worden en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld worden (COI Focus 2018, p. 24).

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*. Zij wijst er verder op dat de regering van Nicolas Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”* (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat *“volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro's d'ays numbered – Mike Pompeo”* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Zij stelt dat *“De Coi Focus van 2019 (in het administratief dossier) meldt verassend genoeg niets over de socio-economische situatie. We menen dat dit een indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve (zie hieronder) bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precaire en ernstig verontrustend zijn. De Venezolaanse bevolking lijdt van een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting”*. Verzoekster wijst hieromtrent onder meer op het feit dat *“over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]”* (met verwijzing naar *“COI Focus Vénézuéla - Situation sécuritaire”* van 20 april 2018, p. 34); dat *“bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]”* (met verwijzing naar The New Yorker, *“Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroomtekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basisdiensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019) en dat *“de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]”* (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat *“vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding”* en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot *“het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten”* (COI Focus, p. 40-41). Zij stelt dat *“Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd: “Millions of people are suffering a lack of food and essential medicines, a shortage of goods including those for personal hygiene, power cuts, and dire housing and living conditions. Conditions are worsening by the day putting many lives at risk... Venezuelans are suffering multiple breaches of their human rights,” the experts said. “Many people are suffering from lack of food and malnutrition, while the health situation has reached unbearable levels, especially for patients with chronic and terminal diseases such as diabetes, kidney disease and cancer . “Health centres continue to report serious shortages of medicines, basic equipment and medical supplies causing many preventable deaths.” (zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018,*

<https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>). Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat: "The health situation in the country is dire, with hospitals lacking staff, supplies, medicines and electricity to keep vital machinery running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019, 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals". De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39)" en citeert vervolgens deze pagina.

Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat de "verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela".

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoekster naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoekster tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat ook de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd moeten worden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Met betrekking tot de vervolging van verzoekster omwille van haar politieke activiteiten herhaalt verzoekster dat "ze onder anderen verantwoordelijk voor de veiligheid tijdens betogingen, dat ze logistieke taken uit voerde in voorbereiding van de activiteiten van de partij, en dat ze zelfs deelnaam aan protest marsen. Ze toonde dus openlijk, op een zichtbare manier, en in een officiële functie van lid haar steun aan de oppositie. Deze elementen voldoen om door de regering vervolgt te worden. Zoals hierboven uitgelegd, en zoals door Uw Raad verklaart, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd". Zij verwijst vervolgens naar arrest 227 665 van 21/10/2019 van de Raad en stelt dat de redenering die daarin werd gevolgd ook van toepassing is op verzoekster.

Wat betreft de vervolgingen en bedreigingen tegen verzoekster als gevolg van het feit dat ze de agent die haar partijgenoot A.G. neergeschoten heeft herkend, argumenteert verzoekster als volgt:

"Verwerende partij ment dat de verklaringen van verzoekster betreffend de vervolgingen en bedreigingen tegen haar als gevolg van het feit dat ze de agent wie haar partijgenoot A. Gruseny neergeschoten had herkend heeft onwaarschijnlijk zijn. De CGVS ment dat omdat verzoekster zijn gezicht niet duidelijk gezien had tijdens de betoging van april 2017 toen hij A. Gruseny neergeschoten heeft, het onwaarschijnlijk is dat ze hem herkende toen hij haar arresteerde en naar de politie kantoor vervoerde. Echter heeft verzoekster uitgelegd dat ze dichtbij A. Gruseny was toen hij neergeschoten werd (gehoor n*2 pil), en dat ze dus duidelijk de gestalte en profiel van de schutter agent zien kon. Bij een dusdanig emotioneel moment, is het niet verbazend dat verzoekster zich herinneren zou aan de gestalte en profiel van de schutter. De grief van de CGVS is subjectief. Doordat de CGVS betwist dat verzoekster de schutter herkennen zou hebben kunnen, meent de CGVS ook dat het niet aannemelijk is dat ze gearresteerd werd en naar de politie kantoor gebracht werd.

Dit is echter een redenering in cascade, en we verwijzen naar de middelen hierboven waarin dit grief van de CGVS betwist wordt. Verder ment verwerende partij ook dat het feit dat verzoekster nadat ze uit de politiekantoor ontsnappen kon (door de algemene confusie) terug naar huis gekeerd is een legt uit dat ze haar activiteiten een tijde stop zette en zich binnen schuil hield. Trouwens betwist de CG VS niet dat verzoekster aanwezig was tijdens de betoging waar A. Gruseny door haar vervolger neergeschoten werd. Dit is een indicatie van de aannemelijkheid van haar verklaringen. De CGVS blijkt trouwens geen rekening gehouden te hebben met de veelvuldige details over haar arrestatie en de gebeurtenissen in de politie kantoor die verzoekster gegeven heeft tijdens haar onderhouden (zie bij voorbeeld gehoor n°2 p 14), in schending van de zorgvuldigheid en minutie plicht van de CGVS. Verwerende partij voert dan opnieuw een waterval redenering uit, doordat ze ment dat sinds het niet aannemelijk is dat verzoekster de schutter herkende, het per gevolg niet aannemelijk is dat een collectief aangifte door haar partij ingediend werd tegen de schutter, en verder ook niet dat verzoekster bedreigd werd door de inlichtingendiensten (SEBIN). De CGVS rechtvaardigt dus op geen rechtvaardigde grond hoe hij tot de conclusie komt dat het niet aannemelijk is dat de partij van verzoekster geen collectief aangifte indienen wou, en dus ook niet dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet bedreigd werd. Verder ment de CGVS dat het feit dat verzoekster nog 10 maanden in Venezuela verbleef alvorens ze het land verliet een teken is dat ze niet vervolgd werd door de regering. Echter heeft verzoekster verschillende keren uitgelegd dat ze zich thuis schuil hield en bijna niet naar buiten ging. Ze heeft ook verklaart dat ze van stad verhuisd is (van Cabudare naar Barquisimeto -gehoor n°1 pl 9-), waardoor ze verder weg was van de lokale vertegenwoordiger van de regering wie haar bedreigd hadden. Trouwens kon ze Venezuela moeilijk eerder verlaten, sinds ze geen geldig paspoort meer had. De CGVS ment ook dat verzoekster naar Colombia verhuizen had kunnen, waar ze familie heeft. Verzoekster legt uit dat ze zich ook in Colombia niet helemaal veilig gevoeld zou hebben, sinds de colectivos er ook indringen. Vervolgens ment de CGVS dat sinds verzoekster een paspoort verkrijgen kon, nadat ze al bedreigd werd door de inlichtingendienst, dit nog een teken is dat ze niet vervolgd wordt door de regering. Verzoekster bevestigt haar verklaringen volgens de welk ze ment dat sinds ze al voor haar problemen haar aanvraag om een nieuw paspoort te verkrijgen ingediend had, er misschien geen nieuw check was. Ze veronderstelt ook dat de voor haar paspoort bevoegde instanties geen toegang hebben tot de lijst van de Sebin. Tot slot ment verwerende partij nog dat het feit dat verzoekster het land legaal verlaten kon aanduidt dat ze niet vervolgd werd door de overheden. Verzoekster bevestigt haar verklaringen volgens dewelke de vragen van de agenten van de luchthaven politie vooral over haar mogelijke immigratie gingen, en zich niet over haar politieke problemen interesseerden (gehoor n°2 p7). Ze ment dat deze agenten geen toegang hebben op de lijst van de Sebin, or gewoon niet grondig in de systeem gekeken hebben. Verder verwerpt de CGVS de vrees van verzoekster om bij een terugkeer naar Venezuela arresteert te worden wegens haar politiek activisme ook in België. We benadrukken echter dat door haar openlijk uiting op sociale media tegen de Maduro regering, verzoekster de Venezolaans "wet tegen haat" geschonden heeft. We verwijzen in dit verband naar de bronnen supra, dewelke bevestigen dat mensen die hun negatief mening omtrent de regering openlijk uiten durven, herhaaldelijk slachtoffers worden van repressie door de overheden".

Met betrekking tot de socio-economische situatie van verzoekster stelt zij dat zij betwist dat zij niet in een mensonwaardige situatie zou zijn in geval van terugkeer. Zij wijst er op dat zij in het restaurant van haar ouders werkte, "dewelke door de crisis onvoldoend inkomsten genereert om haar familie te voeden, en door de huidige catastrofale economische situatie zou ze niet in stand zijn om een nieuw baan te vinden. Haar familieleden kunnen haar ook niet op duurzame manier ontvangen, omdat ze zelfs met economische problemen kampen. Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018. <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolasmaduro>). Verzoekster bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". Ook in de laatste Coi Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019. waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen.

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Voor alle boven vermeldde redenen ment verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van zijn asiël relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet. De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel."

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering, en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>.
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>;

18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8. 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuelamost-dangerous-country-intl/index.html>;
19. A1 Jazeera, "Venezuela petrol crisis worsens as US orders supply cut", 07/04/2020, <https://www.aljazeera.com/ajimpact/venezuela-petrol-crisisworsens-orders-supply-cuts-200408150330237.html>.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 januari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (hyperlink); de "*COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 (hyperlink); "*COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (hyperlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019 (hyperlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (hyperlink); "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink); en "*EASO: Venezuela country focus*" van augustus 2020 (internetlink).

4. 4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Verzoekster verklaart actief te zijn geweest voor de oppositiepartij Avanzada Progresista in Palavecino, een deelgemeente van Cabudare in de deelstaat Lara. Zij werd lid van de partij in februari 2015 en was er binnen de jeugdafdeling eerst verantwoordelijk voor logistieke ondersteuning en later, vanaf 2017 voor de veiligheid tijdens demonstraties. Tijdens een van deze demonstraties op 11 april 2017 was zij getuige van de moord op A.G. door een politieman. Zij bleef doorgaan met protesteren en werd tijdens een planton (barricade) van de partij naar aanleiding van het protest tegen de oprichting van de grondwetgevende vergadering door de Venezolaanse regering opgepakt en in een politiewagen afgevoerd samen met een ander lid van de partij, A.-M. Tijdens deze rit herkende zij het profiel van de bestuurder als de agent die A.G. had doodgeschoten en toen zij hem daarmee confronteerde bracht deze agent haar naar een politiebureau met de opdracht om haar te arresteren. Zij kon evenwel uit het politiebureau ontsnappen. Zij contacteerde de partij om te overleggen wat zij konden doen met de informatie over de moordenaar van A.G. en er werd beslist om een collectieve klacht neer te leggen in plaats van verzoekster individueel een klacht te laten neerleggen omdat dat te gevaarlijk zou zijn.

Nadat zij in augustus 2017 persoonlijk bedreigd werd, de partij een lijst van SEBIN in handen had gekregen waarop onder meer haar naam en de naam van M.C. stond en M.C.'s woning werd onderzocht door de autoriteiten verliet verzoekster samen met haar familie Cabudare en trokken in bij vrienden in het nabijgelegen Barquisimeto. Zij verkreeg haar paspoort in april 2018 en vertrok op 12 juli 2018 naar België. Zij nam in België ook deel aan een aantal activiteiten om de situatie in Venezuela aan te klagen.

Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd enerzijds op verzoeksters politieke activiteiten voor de partij Avanzada Progresista (AP) en de problemen en bedreigingen die zij daardoor volgens haar verklaringen kreeg met de politie in Venezuela en anderzijds haar deelname aan een aantal activiteiten in België tegen het Venezolaanse regime.

5.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoeksters lidmaatschap van AP niet in twijfel wordt getrokken, noch het feit dat zij samen met een andere persoon instond voor de logistieke organisatie van de sociale activiteiten van de jeugdafdeling van de partij en vanaf februari 2017 als veiligheidsverantwoordelijke tijdens manifestaties optrad waarbij haar rol er in bestond om de aanwezige manifestanten te overtuigen om vreedzaam te betogen. Verwerende partij is evenwel van mening dat zij geen belangrijke functie vervulde binnen de partij in beide hoedanigheden en ook tijdens de manifestaties geen zichtbare rol vervulde. Onder verwijzing naar de landenrapporten in het administratief dossier (*IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritétaire van 4 april 2019; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019*), erkent verwerende partij dat er nog steeds sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, maar dat daarbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden met een hoge functie binnen een oppositiepartij. Verzoekster betwist dit en stelt dat, onder verwijzing naar dezelfde bronnen, dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en herhaalt dat ze onder meer verantwoordelijk was voor de veiligheid tijdens betogingen, logistieke taken uitvoerde in voorbereiding van de activiteiten van de partij en deelnam aan protestmarsen waardoor ze openlijk, op een zichtbare manier, en in een officiële functie, haar steun toonde aan de oppositie.

Uit het EASO-rapport, bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, Venezuela Country Focus, August 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat niet enkel personen met een zichtbare of centrale rol in de oppositie worden gevisieerd. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar politieke activiteiten voor AP of haar deelname aan protesten geïsoleerd werd door de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt met verzoekster vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat verzoekster actief was bij AP en dat zij deelnam aan betogingen tegen het regime in 2017. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat de door verzoekster beschreven deelnames aan de protestacties in Cabudare plaatsvonden in 2017 op een ogenblik dat, zoals hoger reeds opgemerkt, de massademonstraties tegen het regime het hevigst waren. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat ook in die periode buitensporig geweld werd gebruikt door het regime tegen demonstranten blijkt evenwel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zelf individueel werd geïsoleerd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij op een openlijke manier haar steun aan de oppositie uitte als verantwoordelijke voor de veiligheid tijdens de betogingen en deelneemster aan de betogingen, stelt de Raad vast dat zij in wezen haar eerdere verklaringen hierover tijdens de persoonlijke onderhouds herhaalt zonder concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat zij omwille van haar functie tijdens deze betogingen in het vizier kwam van de autoriteiten. Uit de landeninformatie blijkt dat tijdens de betogingen in die periode demonstranten willekeurig werden opgepakt en dat daarbij ook geweld werd gebruikt. Voor zover het niet uitgesloten is dat verzoekster mogelijk bij een protestactie werd opgepakt door de ordediensten, blijkt uit haar verklaringen evenwel niet dat zij omwille van haar functie binnen de AP werd geïsoleerd, maar dat zij naar aanleiding van een "planton" op 4 juli 2017, waarbij de hoofdweg werd afgezet door de massa, samen met andere deelnemers op willekeurige basis werd gearresteerd (notities PO I, p. 15). Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zelf verklaarde dat zij uit angst nooit de pers te woord stond tijdens de manifestaties zodat ook hieruit niet kan blijken dat zij specifiek in de kijker liep tijdens de activiteiten van haar partij of tijdens protestacties. Ook de door haar neergelegde foto's van deelname aan activiteiten van AP en manifestaties tonen dit niet aan. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden dat zij slechts op twee van de foto's betreffende de sociale activiteiten van de partij staat afgebeeld en dat hieruit enkel haar deelname aan deze activiteiten maar niet haar rol en functie binnen deze activiteiten kan worden afgeleid en, wat de foto's met betrekking tot haar deelname aan manifestaties betreft, dat zij op geen enkele van deze foto's herkenbaar staat afgebeeld. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift verzoekster zich beperkt tot het verwijzen naar de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat ook demonstranten geïsoleerd kunnen worden door de veiligheidsdiensten en geen verweer voert met betrekking tot de door verzoekster neergelegde foto's en er dus niet in slaagt de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekster rol binnen de partij en tijdens de demonstratie te weerleggen.

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, verder vast dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de agent die A.G. zou hebben neergeschoten en haar zou hebben gearresteerd, de omstandigheden van haar arrestatie en ontsnapping uit het politiekantoor na haar arrestatie, niet geloofwaardig zijn. Zo verklaart zij enerzijds dat A.G. in het midden van de nacht door een agent van de Guardia Nacional werd neergeschoten op 11 april 2017 maar dat zij het gezicht van deze agent niet zag omdat het donker was maar wel zijn gestalte zag (notities PO II, p. 11) en dat zij hem herkende als de chauffeur van de politiewagen waarin zij op 4 juli 2017 werd weggevoerd aan de hand van zijn profiel (notities PO II, p. 13). Dat zij een politieagent waarvan zij het gezicht niet kon zien tijdens het schietincident waarbij A.G. gedood werd tijdens een barricade omdat het donker was, later louter op basis van zijn profiel zou herkennen, is niet geloofwaardig. Dat zij bovendien in de politiewagen de agent in kwestie hiermee zou geconfronteerd hebben, ervan overtuigd dat het om de moordenaar van A.G. ging, is evenmin geloofwaardig aangezien het algemeen bekend was dat in die periode de ordediensten hardhandig optraden tegen betogers en verzoekster ook niet aannemelijk maakt waarom zij dergelijk risico zou nemen. Voor zover verzoekster in het tweede middel stelt dat zij zich dichtbij A.G. bevond toen hij werd neergeschoten en het bij een dusdanig emotioneel moment niet verbazend is "*dat verzoekster zich herinneren zou aan de gestalte en profiel van de schutter*", biedt zij geenszins een plausibele verklaring voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheid dat zij de politieagent zou herkend hebben op basis van zijn profiel en gestalte nu zij verklaart dat zij op geen enkel ogenblik het gezicht van de politieagent heeft gezien tijdens het fatale schietincident en zij verder ook geen gewag maakt van specifieke bijzonderheden met betrekking tot diens profiel of gestalte die zouden kunnen toelaten de agent in kwestie op die wijze te identificeren.

Verder stelt de Raad vast dat volgens haar verklaringen de agent daarop rechtsomkeert maakte en haar naar het politiekantoor bracht met de uitdrukkelijke opdracht om haar te arresteren maar daarna onmiddellijk het politiekantoor verliet (notities PO I, p. 15) en verzoekster blijkbaar zomaar het politiekantoor kon uitlopen terwijl haar gegevens werden genoteerd. Indien de politieagent inderdaad A.G. zou hebben neergeschoten en hiermee zou zijn geconfronteerd door verzoekster en de politieagent zijn collega's had opgedragen haar te arresteren, is het niet geloofwaardig dat zij er zomaar in slaagde om uit het politiekantoor weg te lopen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de situatie op dat ogenblik in het politiekantoor chaotisch was en zij daarvan gebruik kon maken om uit het politiekantoor weg te gaan, stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoekster nog ongeveer anderhalve maand, nadat zij uit het politiekantoor kon ontsnappen, thuis kon blijven wonen, zonder verder lastig gevallen te zijn. Dat zij in die periode haar activiteiten stopzette en zich binnen schuil hield, zoals zij in het tweede middel betoogt, kan bezwaarlijk een uitleg vormen voor het feit dat zij ongemoeid gelaten werd. Verzoekster verklaarde immers dat haar identiteitsgegevens werden genoteerd in het politiekantoor aan de hand van haar studentenkaart wat impliceert dat de politie haar adres kon achterhalen. Dat zij desondanks niet thuis werd gezocht ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas met betrekking tot haar aanhouding en toont minstens aan dat de autoriteiten niet geïnteresseerd waren om verzoekster terug op te sporen, wat minstens de ernst van haar beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ondermijnt. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat de politie over haar identiteitsgegevens beschikte volgens haar verklaringen en verder geen plausibele verklaring biedt voor het feit dat zij na haar ontsnapping uit het politiebureau nog tot half augustus bij haar ouders thuis kon verblijven (notities PO I, p. 15).

Ook het gegeven dat verzoekster, nadat zij naar Barquisimeto was verhuisd midden augustus 2017, nog 10 maanden in Venezuela verbleef zonder verder lastig gevallen te zijn omwille van haar politieke activiteiten, terwijl zij in deze periode een reispaspoort kon bekomen en haar rijbewijs kon behalen, is een verdere indicatie dat zij niet in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Dat er aan uw beweringen dat u in het vizier werd genomen door de Venezolaanse autoriteiten geen geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit uw houding. Na de problemen in de zomer van 2017 bleef u nog meer dan tien maanden in Venezuela wonen alvorens het land pas op 12 juli 2018 te verlaten (CGVS 1, p. 4 en 10). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de andere drie protagonisten in uw relaas – Douglas, A.-M. en Marco – wel allen snel naar het buitenland vluchtten (CGVS 1, p. 17). Een dergelijk laattijdig vertrek, daar waar, gelet op de beweerde huiszoeking nadat u uw woning in Cabudare had verlaten, uw autoriteiten actief naar u op zoek waren, kan geenszins in overeenstemming gebracht worden met en getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U rechtvaardigde dit door te stellen dat uw familie een voorzichtige houding aannam en dat uzelf uw woning niet meer verliet: u kon en durfde dit immers niet (CGVS 1, p. 15, 16 en 19). Deze uitleg houdt echter geen steek. U slaagde er immers in om in de periode tussen het begin van uw onderduiken eind augustus 2017 en uw vertrek uit Venezuela op 12 juli 2018 uw rijbewijs te bemachtigen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men verschillende stappen dient te ondernemen om een rijbewijs te kunnen behalen, waaronder het afleggen van een theoretisch en een praktisch examen. Hieruit blijkt geenszins dat u na uw verhuis naar Barquisimeto een voorzichtige houding aangenomen zou hebben en uw woning niet meer verlaten zou hebben.”* De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift zich beperkt tot het louter herhalen dat zij zich thuis schuil hield, bijna niet naar buiten ging en verhuisde van Cabudare naar Barquisimeto en dat zij daardoor verwijderd was van de lokale vertegenwoordiger van de regering die haar bedreigd had. Verzoekster zet niet uiteen wat zij bedoelt met de lokale vertegenwoordiger van de regering die haar bedreigd had. De Raad stelt vast dat uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt dat zij steeds heeft verklaard dat zij werd bedreigd door de Guardia Nacional en dat zij vreesde te zullen worden opgepakt omdat zij op een lijst van de SEBIN zou staan. Daargelaten dat verzoekster in het verzoekschrift lijkt te suggereren dat zij enkel in Cabudare een probleem zou hebben met de autoriteiten, stelt de Raad vast dat het gegeven dat zij nog ongeveer een jaar in Venezuela verbleef zonder verder lastig gevallen te zijn omwille van haar politieke activiteiten; nadat zij volgens haar verklaringen midden augustus 2017 op straat persoonlijk zou bedreigd zijn geweest samen met twee andere leden van de partij door de Guardia Nacional, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten, ondermijnt.

Voor zover verzoekster tenslotte in het tweede middel argumenteert dat zij al voor haar problemen met de autoriteiten een nieuw paspoort had aangevraagd en er misschien geen nieuwe check was gebeurd en zij veronderstelt dat de bevoegde instanties voor haar paspoort geen toegang hebben tot de SEBIN lijst, stelt de Raad vast dat zij hiermee geenszins aannemelijk maakt dat de autoriteiten haar een nieuw

paspoort zouden uitreiken, indien zij daadwerkelijk in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing.

Haar bewering dat zij op een lijst van de SEBIN staat, gearresteerd en geïdentificeerd en persoonlijk bedreigd werd door leden van de Guardia Nacional strookt in elk geval niet met het feit dat haar nieuwe paspoort werd uitgereikt in april 2018. Dat zij dit paspoort al eerder had aangevraagd doet geen afbreuk aan het feit dat het paspoort werd afgeleverd door de Venezolaanse autoriteiten nadat zij volgens haar verklaringen zou zijn opgepakt en verder persoonlijk bedreigd zijn door de Guardia Nacional. Dat de bevoegde autoriteit geen toegang zou hebben tot de SEBIN lijst is een loutere bewering van verzoekster en biedt ook geen verklaring voor het feit dat zij ondanks de beweerde bedreigingen toch een paspoort verkreeg. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekster, ondanks het feit dat zij werd ondervraagd op de luchthaven, toch het land op een legale manier kon verlaten. De bestreden beslissing stelt hieromtrent op goede gronden het volgende: *“Er kan tot slot nog gewezen worden op uw verklaringen waaruit blijkt dat u met wat geluk op een legale manier Venezuela heeft kunnen verlaten. Uw identiteit en uw achtergrond werden door de Guardia Nacional nochtans grondig nagekeken voordat u daadwerkelijk het vliegtuig op mocht (CGVS 2, p. 5 en 7). Dat u de toestemming kreeg om het land te verlaten en dat u hierbij geluk zou hebben gehad, staat evenwel haaks op uw beweringen dat u in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond – er zou na uw verhuis een huiszoeking in uw woning uitgevoerd zijn – en dat u overal gevaar zou lopen omdat het identiteitssysteem bij jullie een nationaal systeem is waardoor, als een agent naar u zou vragen, hij zou weten wie u bent (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). Bovendien kan niet worden aangenomen dat, indien u er werkelijk van uit ging dat het identiteitssysteem bij jullie een nationaal systeem is waardoor men bij een identiteitscontrole gemakkelijk zou weten wie u bent, u het ongelooflijke risico zou genomen hebben om legaal het land te verlaten. Gelet op de vaststelling dat u op de luchthaven niet werd aangesproken op uw (beperkte) politieke achtergrond, dat de SEBIN-lijst niet ter sprake werd gebracht en dat u na een grondige controle van uw achtergrond het land kon verlaten (CGVS 2, p. 7), blijkt uit niets dat u daadwerkelijk gezocht werd door de Venezolaanse autoriteiten.”* De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen ernstig verweer bevat met betrekking tot deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich immers tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk gehoor, wat geenszins volstaat om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt immers aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft.

De Raad kan verzoekster volgen waar zij stelt dat uit het gegeven dat het niet aannemelijk is dat zij de schutter herkende niet per se volgt dat een collectieve klacht door haar partij ongeloofwaardig is, nu beide elementen niet noodzakelijk met elkaar verbonden zijn. Evenwel stelt de Raad ook vast dat verzoekster zelf verklaarde dat, hoewel er plannen waren om een collectieve klacht neer te leggen, dit uiteindelijk nooit gebeurde en dat de partijleiding uiteindelijk ook niet meer op haar getuigenis rekende en dat zij daar om veiligheidsredenen er niet meer aan wou deelnemen (notities PO II, p. 16) zodat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat zij *“besloot om een collectieve aangifte te doen”*. Dit is evenwel niet van aard om bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van haar arrestatie, ontsnapping uit het politiekantoor en bewering gezocht te zijn door de Venezolaanse autoriteiten, ongedaan te maken. Bijgevolg beschouwt de Raad dit als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn, zodat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.4. Verzoekster voert ook een vrees voor vervolging aan omwille van haar politiek activisme in België tegen het regime van Maduro. Zij verklaart dat zij via een Venezolaanse contactpersoon in België, R.H., de dag na haar aankomst in België deelnam aan een bijeenkomst van Venezolanen in Brugge op 14 juli 2018, een actie in november 2018 in Hoei en op 23 januari en 2 februari 2019 aanwezig was op een actie ter ondersteuning van Venezuela en *“de nieuwe president”* (notities PO I, p. 20). Ook op sociale media uitte verzoekster haar ongenoegen met het Venezolaanse regime.

Wat de impact van activiteiten van Venezolanen in België betreft, blijkt uit de COI Focus *“Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België”* van 8 november 2019 dat surveillance van vooraanstaande oppositieleiden mogelijk is in België en in Europa en dat de contactpersonen van Cedoca minder zeker zijn over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, maar dat een uitgebreide zoektocht op het internet geen resultaten opleverde voor incidenten gelijkaardig aan het door een Venezolaanse organisatie in

Spanje beweerde voorval van een Venezolaanse spion die in studentenmiddens geïnfiltrerd zou zijn (zie COI Focus, p. 10). Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van haar politieke activiteiten geïdentificeerd werd door het regime van Maduro. Uit haar verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoekster deelnam aan een aantal politieke activiteiten in België, maar hieruit kan niet blijken dat zij specifiek wordt gevolgd door de Venezolaanse autoriteiten of dat deze autoriteiten haar zouden hebben geïdentificeerd en toont zij ook niet aan dat zij omwille van haar deelname aan deze activiteiten zou geïdentificeerd worden in geval van terugkeer naar Venezuela. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen landeninformatie bijbrengt die zou aantonen dat ook personen die geen prominent politiek profiel hebben het voorwerp uitmaken van surveillance door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat er geen indicaties zijn dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar activiteiten in België en dat *“Hierdoor kunnen ook de twee internetartikelen die u neerlegde betreffende het monitoren van sociale media in Venezuela deze zienswijze niet ombuigen, temeer daar uit uw verklaringen en uit de consultatie van uw facebook pagina blijkt dat u uw profiel afgeschermd heeft waardoor er nauwelijks een indicatie van uw activiteiten in België op terug te vinden is (CGVS 2, p. 3)”*. Waar verzoekster argumenteert dat zij, door openlijk kritiek te uiten op Maduro, zij de Venezolaanse wet tegen haat geschonden heeft en daarvoor verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat mensen die hun mening tegen de regering openlijk durven uiten, het slachtoffer worden van repressie door de overheden, stelt de Raad vast dat verzoekster zich in deze beperkt tot het louter citeren van algemene landeninformatie zonder dit op haar individuele situatie te betrekken. Dit volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, dewelke *in concreto* moet worden aangetoond, waartoe verzoekster in gebreke blijft. Ook waar verzoekster verder in het eerste middel verwijst naar algemene landeninformatie waarin wordt gesteld dat ook gewone betogers worden gearresteerd en dat collectivos in Venezuela door de regering gesteund worden en straffeloos criminele activiteiten uitoefenen stelt de Raad enerzijds vast dat zij deze informatie niet op haar individuele omstandigheden betreft en dat zij tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS met geen woord heeft gerept over bedreigingen door collectivos en verder ook niet uiteenzet op welke manier zij door de collectivos werd bedreigd, zodat zij in gebreke blijft *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging door de collectivos aan te tonen.

De overige door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw (Venezolaanse) nationaliteit en uw identiteit staan niet ter discussie, net als uw studieloopbaan en reisroute naar België. Evenmin wordt betwist dat u uw paspoort reeds aanvraag in augustus 2017 doch pas in april 2018 verwierf. Dat u betrokken was bij enkele activiteiten van de jeugdafdeling van Avanzada Progresista in Cabudare wordt niet meteen in twijfel getrokken. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van deze activiteiten in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen. De internetartikelen met algemene informatie betreffende de werkwijze van de Venezolaanse autoriteiten kunnen tot slot bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Dat er mensenrechtenschendingen in Venezuela plaatsvinden, wordt in deze beslissing helemaal niet betwist. Het is evenwel aan u om in concreto aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde en individuele vrees, hetgeen zoals hierboven omschreven, geenszins het geval is.”* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoekster deze motieven ongemoeid laat in het verzoekschrift. Bijgevolg maakt de Raad deze motieven tot de zijne.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verzoekster betoogt in het tweede middel dat zij in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela en verwijst daarvoor naar uitgebreide landeninformatie waaruit moet blijken dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorgen en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau heeft bereikt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. De commissaris-generaal citeert uitvoerig rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) om te stellen dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling en dat dit in essentie “*ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard betreft die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken*”. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela of de algemene situatie in Venezuela niet van die aard is dat zij, in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.*”

De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster, door de loutere verwijzing in het tweede middel naar het feit dat het restaurant van haar ouders niet voldoende inkomsten opbrengt om haar familie te voeden en de in het eerste middel geciteerde algemene landeninformatie met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Venezuela niet aantoonde dat zij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Ook uit de door verzoekster in het eerste middel geciteerde landeninformatie kan dit niet blijken.

Waar verzoekster verwijst naar de falende gezondheidszorg, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hoger geciteerd arrest *Mbodj* van het Hof van Justitie en de vaststelling dat geen elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat op intentionele wijze gezondheidszorg zou geweigerd worden in Venezuela. Verder wijst de Raad er op dat uit de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze status enkel kan worden toegekend aan “*de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, (...)*”. Waar in het eerste middel wordt gesteld dat verzoekster aan een goedaardige tumor in de borst lijdt en medicatie nodig heeft om te genezen, stelt de Raad vast dat noch het administratief dossier noch het verzoekschrift documenten bevat waaruit dit kan blijken, zodat haar zij haar medische problemen niet aantoonde. Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich hoe dan ook te wenden tot de in dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – “*Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van de deelstaat Lara en er steeds verbleef tot voor haar vertrek uit Venezuela. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet blijkt dat in Lara sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, noch dat in deelstaten waar momenteel een gewapend conflict heerst in Venezuela, sprake is van willekeurig geweld. Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist.

Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet ontvankelijk wordt ingeroepen. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Zij verduidelijkt echter niet – en de Raad ziet niet in – op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET